СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LVIII. Ч. 186. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 12-го СЕРПНЯ 1950. No. 186. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, AUGUST 12, 1950. VOL. LVIII.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

ЗАГАЛЬНИЙ ВІЙСЬКОВИЙ ВИШКІЛ У ПІДГОТОВІ

Проти-адмірал Ґ. А. Госер, який звичайно говорить за секретаря оборони Луї Джансона в справах законодавства, виявив, що департамент оборони зажадає від Конґресу ухвалити закон для загального військового вишколу. Його інформації підтримав сен. Милард Тайдінґс, голова сенатської комісії збройної служби. Адмірал Госер складав свідоцтво перед комісією, яка застановлялася над зміною постанови в Поборовім Акті, в якій сказано, що молодь у віці 18-19 років може зголошуватися добровільно до однорічної служби. Комісія хоче завісити цю постанову на рік, а за те ввести постанову про обовязковий однорічний вишкіл усієї молоді, після чого такі випускники були б поставлені в стан резерви, готові кожної хвилини послухати заклику до військової служби. Докищо комісія одобрила плян застановлення приймати хлопців на один рік до військової служби, а приспішити плян загального вишколу.

АРЕШТУВАЛИ ЖІНКУ — КОМУНІСТКУ.

Ню Йорк.—Мисс Ровз Лайткеп попала під арешт на підставі обвинувачення Іміґраційної Служби, що вона є провідницею жіночої секції Міжнародного Робітничого Ордену і розвиває комуністичну діяльність, хоч не є американською громадянкою. Мисс Лайткеп є жінкою Ґері Реймонда, репортера комуністичного щоденника Дейлі Воркер, а її професіональне імя є Ровз Нелсон. Вона походить з Кременчугу на Україні і приїхала до Америки в 1913 р. — У бюрі Іміґраційної служби відбулося дальше переслуханн свідків в справі діяльности Андрія Дмитришина, віцепрезидента й секретаря української секції Міжнародного Робітничого Ордену. Дмитришина хочуть депортувати. Свідком був Джов Зак Корнфедер.

ЧЕРГОВІ КАРИ ЗА НЕПОСЛУХ КОНҐРЕСОВІ.

Вашинґтон. — Комісія неамериканських діянь палати признала винуватими в непослуху Конґресові двох людей, які відмовилися складати свідоцтво, а палата негайно майже одноголосно (за вимком Маркантонія) це одобрила. Одним з них є Джуліус Емспак, урядник юнії електричних робітників, яку Конґрес Індустріяльних Організацій виключив зі свого складу за те, що вона стоїть під закидом комунізму. Другим є Стіф Нелсон, комуністичний організатор на західну Пенсилвенію.

СОНЦЕ Й ВІТРИ „КРАДУТЬ" ВОДУ.

Оклагома Сити, Окла. — Тут зорганізовано під опікою федерального уряду науковий проєкт для устійнення, кільки води краде сонце й вітер з водних збірників. Науковці знають тільки, що вода випаровує, одначе досі не подумали над способом обчислення кількости випарованої води. Ці дані потрібні при майбутнім плянуванні для збереження засобів води. Вода незвичайно потрібна для плодючости землі й тому треба подбати про всі відомости, які можуть придатися до збереження води й до консервації землі. Перші досвіди будуть переводити на озері Гефнер, коло міста Оклагоми. Це озеро замітне тим, що воно не набирає води з дощевих опадів, тільки з канадської ріки, яка перепливає побіч нього.

БИЛ З ПОВНОВЛАСТЯМИ ДЛЯ ПРЕЗИДЕНТА УХВАЛЕНИЙ В ПАЛАТІ

Палата репрезентантів 383 голосами проти 12 ухвалила дати президентові великі повновласти поставити на воєнній стопі цілий домашній фронт. Є це законопроєкт з уповажненням для президента завести кожної хвилини контролю цін і платень, пайкування харчів, посилити оборонну продукцію, приділити або зареквірувати стратегічні матеріяли і обмежити різні форми кредиту. Цей законопроєкт передано негайно до ухвалення в сенаті, хоч сенат вже дискутує над своїм билом в цій справі. Заки ще оприлюднено вислід голосування в палаті, президент Труман заявив, що під теперішню пору він ще не бачить потреби заводити такі обмеження.

УХВАЛЕНО В КОМІСІЇ НОВІ ПОДАТКИ ВІД ДОХОДІВ

Сенатська фінансова комісія ухвалила підвищити податки від чистих доходів корпорацій згідно з домаганням президента. Крім too буде ще заведений податок від надзвичайних зисків у листопаді. Теперішня підвишка в податках, накладених на підприємства, доходить до 45 відсотків. Вона буде діяти взад і обовязуватиме від 1 липня 1950 р. Департамент скарбу домагався, щоб підвишка обовязувала від 1 січня 1950 р. Загальний дохід з цієї підвишки мав би виносити півтора біліона дол. річно. Податок мав би бути наложений на 41,000 великих підприємств, які платять 88 відсотків усього доходу з податків, хоч вони становлять тільки 11 відсотків у загальному числі бизнесових корпорацій. Теперішня підвишка причиниться до здійснення задуму президента зібрати пять біліонів нових податків на покриття коштів мобілізації.

АРМІЯ ЗАКЛИКАЄ МЕДСЕСТЕР ДО ПРАЦІ.

Вашинґтон. — Департамент армії видав заклик, щоб до праці зголосилося 650 шпитальних доглядачок, 70 таких, що розуміються на дієтиці 40 терапісток і 65 терапісток, що розуміються на зайняттях. Вони будуть включені в Армі Норс Кор і Медікал Вімен'с Медікал Спешеліст Кор для збільшення армії. Теперішній Корпус Медсестер має 6,382 резервових доглядачок і 560 медичних специялісток. Зголошення присилати до департаменту армії у Вашинґтоні.

В АМЕРИЦІ

● **Хорвато - комунізмом** називає Тітовий режим в Югославії сербська газета „Србобран". Є це щоденник, який виходить у Питсбурґу. Його видає Сербський Народний Союз.

● **103 особи виїхали** одним літаком зд станції Айдлвайлд під Ню Йорком до Франкфурту в Німеччині. Це найбільше число осіб, везених літаком до Европи. Літак зареквірувала американська армія від компанії Пан-Амерікен Ервейс.

● **Два американські** воєнні кораблі дістане Туреччина. Вони вийдуть 15. серпня з пристані Ню Лондон, Конн.

● **Моряки прохають** присилати їм комічні книжки. Їх можна складати в прилюдних бібліотеках для висилки.

● **Помер на похороні приятеля** співаючи жалібні пісні Герберт Свіцер у Вокінґгем, в Канаді. Останні його слова були: „Я не перейду Йордану самий".

● **86 священиків** висилає до армії католицька дієцезія Ню Йорку. Вони зголосилися як добровольці на капелянів.

СОВЕТИ ПІД УДАРАМИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ДИПЛОМАТІЇ В О. Н.

МАЛІК ПРИЗНАЄТЬСЯ ДО „ПРОДАЖУ ПОСТАЧАННЯ" ПІВНІЧНИМ КОРЕЙЦЯМ — ОСТИН ПОТВЕРДЖУЄ, ЩО АГРЕСІЯ В КОРЕЇ Є ДІЛОМ СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ. — НАЗИВАЄ „ПРИМАРНИМ" ПІВНІЧНО-КОРЕЙСЬКИЙ РЕЖИМ

Лейк Соксес, 11. серпня. — Під напором аргументів американського представника Ворена Р. Остина, совєтський делеґат в Раді Безпеки і її цьогомісячний предсідник Яків А. Малік, признався вчора, що Совєтський Союз забезпечив північно-корейську червону армію „постачанням", але твердить, що це все було „продане" корейським червоним аґресорам совєтськими військами ще заки вони були евакуовані з Кореї. — Остин цим разом безпощадно доказував Малікові його брехні та безсумніву вину Совєтів в корейській війні. Називаючи північно-корейський уряд — „примарним" (зомбі), Остин твердив і доказував, що Совєтський Союз не тільки створив, вишколив і озброїв північно-корейську армію, але теж дав знак до нападу на Південну Корею. Малік признався, що Совєти „продавали" північно-корейському сателітові — „постачання" — ще заки вони евакували Корею в грудні 1948 року. Буде інтересно, що скаже Малік, як йому доставиться захоплений американцями від північних корейців воєнний матеріял, що був вироблений в Совєтському Союзі пізніше. До чергової гострої виміни слів між совєтським і американським представниками дійшло вчора тільки „на маргінесі", підчас дискусії над проблемою допущення південно-корейського представника до голосу в Раді Безпеки, чого рішучо домагається Америка і проти чого з такою самою рішучістю виступає Совєтський Союз. Відповідні зусилля для полагодження цеї справи роблено на „приватному засіданні" західних представників в Раді зі совєтським, але „приватно" вони могли ще менше договоритися, ніж „урядово". Не договорившись до нічого, — тільки вислухавши взаємних обвинувачень, засідання Ради відложено до сьогодні, в год. 3-тій після полудня.

ВІДБУЛАСЯ БАЛТІЙСЬКО - УКРАЇНСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

Інформаційна Служба Виконного Органу УНРади повідомляє, що в дні 5-го серпня відбулася в Німеччині чергова зустріч представників ВО УНРади з представниками державних центрів трьох балтійських народів: литовців, латвійців та естонців. Наради пройшли в атмосфері взаємного довір'я і співпраці. Обговорено міжнародне положення, вирішено ряд актуальних справ, — визначено спільні завдання та намічено кроки для їх практичного здійснення.

ТРУМАН ВИКЛЮЧАЄ ЗУСТРІЧ ЗІ СТАЛІНОМ

Вашинґтон, 10 серпня. — Наради з головами держав, з метою вирівняти різниці між Сходом і Заходом, є виключені, заявив президент Труман на пресовій конференції. За те правильним місцем для обговорення міжнародних непорозумінь є Обєднані Держави. Натиск, який президент поклав на непридатність зїздів Великої Трійки або Чвірки, як це бувало підчас другої світової війни, виявив нехіть президента до віднови таких нарад, як довго він буде оставатися на своїм становищі. Він вважає, що машинерія О. Д. надається на осягнення порозуміння в справі контролі атомової енерґії, в справі корейської війни та інших справ між Сходом і Заходом. Він згадав, що найбільшою перешкодою є тактика Совєтів в О. Д. Вони не хочуть вести дискусії, а виходять з нарад, якщо їм не вдасться переперти своїх плянів. Вони не радять, а ведуть пропаганду..

Про тактиту Маліка в Раді Безпеки сказав Труман, що це обструкція („филибостер"). Коли його запитали, проти кого Малік веде обструкцію, він відповів, що самий проти себе.

ТАЄМНИЦЯ КОМУНО-НІМЕЦЬКОГО ПРОТЕСТУ ПЕРЕД СОВЄТАМИ ПРОТИ АМЕРИКАНЦІВ

Берлін, 11. серпня. — Вчора тут трапилася історія, що викликала численні підозріння і коментарі: маріонетковий комуністичний уряд Східної Німеччини проголосив в полудне, що він звернувся до уряду Совєтського Союзу, прохаючи охорони перед американськими літаками, які в останньому мали скинути дві запальні бомби на східньо-німецьку територію та порушили її суверенність 22 рази від травня цього року. Не цілих чотири години пізніше офіціяльне совєтське пресове агентство в Німеччині, АДН, відкликало це повідомлення як недійсне, не подаючи жадних вияснень.

ПЕРЕДУМУЮТЬ СТВОРЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ БРИГАДИ ДЛЯ КОРЕЇ

Вашинґтон. — Злучені Держави Америки й Обєднані Нації студіюють предявлення зорганізувати міжнародну бриґаду добровольців для боротьби під наказами ген. МекАртура в Кореї. Хоч є багато правних і технічних перешкод при такій організації, то з кількох сторін світу наспіли вісті про ентузіязм, з яким такі добровольці хочуть підтримати кампанію О.Д. Пропонована бриґада не була б подібна до ніякої іншої військової частини. Вона не мала б обовязку льояльности до ніякої країни, а була б виключно під наказами О. Д. Вона складалася б з добровольців таких країн, які не можуть від себе причинитися до підтримки О. Д.

БРИТАНІЯ ПОСПІШНО ЗБІЛЬШУЄ СВОЇ ЗБРОЙНІ СИЛИ

Лондон, 11. серпня. — У зв'язку з останніми подіями в світі та у висліді останніх нарад представників Північно-Атлантійського пакту, Британія рішила провірити всі можливі засоби для негайного збільшення її збройних сил, зокрема сухопутніх, на островах і на континенті в Німеччині. Стверджується, що британські сили в Німеччині тепер приблизно відповідають стаціонованим там американським: дві дивізії, одна піхотна і одна панцерна. Це вважається менше ніж мало для оборони на випадок аґресії, хочби самих тільки двох сотень тисяч вишколеної і забезпеченої Совєтами німецької „народної поліції". Проте, пам'ятаючи лекцію Дюнкерки з другої світової війни, Британія рівночасно з висилкою своїх військ на континент задумує теж відповідно збільшити свої стратегічні резерви дома.

„БАЗУКА" — НОВА ПРОТИПАНЦЕРНА ЗБРОЯ. Частинно її вже використовувано в останній війні, але вона „виправдалася" вповні вже тепер на Кореї, „вбиваючи" панцерних великанів. На фото: рекрути в Монтереї, Каліфорнія, вправляються в орудуванні „базукою", користуючись при цьому старими типами величини 2,36, тоді як нові мають величину 3,5.

АМЕРИКАНЦІ НА ПЕРЕДМІСТЯХ ЧІНДЖУ; ЧЕРВОНІ ВДЕРЛИСЯ ДО ПОГАНҐ

Токіо, 11. серпня. — Сьогодні вранці, як американські війська на південному фронті вступили на передмістя Чінджу, зайнявши раніше місто Косонґ на південному побережжі, на східному фронті нереґулярні частини червоних наїзників обійшли великим півколесом південно-корейські оборонні лінії та вдерлись сьогодні вранці до міста Поганґ, важливого порту американського постачання в південно-східній Кореї, в якому недавно висаджено Першу Кавалерійську Дивізію. Саме місто є тепер під важким вогнем американської артилерії і ракетної зброї. З повідомлень виходило б, що до міста першими вдерлися „нереґулярні частини", отже банди, що „проникають" лінії оборонців. Перша сторожа реґулярних ворожих військ має находитися ще у віддалені тільки трьох миль від міста. Червоні відділи, що увійшли до міста, негайно кинулися дальше на південний схід, де у віддаленні восьми миль є важливий американський аеродром. Стверджується, що в наступі на Поганґ бере участь два ворожі полки. На загрожений фронт негайно вислано більші американські і південно-корейські підкріплення, включно з танками та рухомою важкою артилерією, що поспішними маршами підходять до фронту. В самому місті, де червоним пощастило розпорошити і відтяти деякі сили оборонців, ще ведуться рукопашні бої. В американських колах не скривається, що захоплення червоними порту Поганґ було б поважною загрозою для оборонців, головно для їх комунікаційного получення та постачання. На цій ділянці фронту наступають з'єднання 5-тої північно-корейської дивізії, що складаються переважно з вояків, які брали участь по комуністичному боці у війні в Китаю та вернулися до дому після перемоги. З центрального фронту повідомляється тільки про льокальні бої.

СИРЕНАМИ ТАНКІВ ЧЕРВОНІ ТЕРОРИЗУЮТЬ ПІВДЕННО-КОРЕЙСЬКИХ ОБОРОНЦІВ

На фронті в Кореї, 11. серпня. — Американські кореспонденти стверджують, що червоні війська, які наступають здовж східнього побережжя від міста Йонґдоґ в напрямку на Поганґ, з успіхом використовують проразливі голоси сирен на своїх танках, щоб тероризувати південно-корейських оборонців. Величезний, совєтського виробу танк вже сам по собі є страшний, а як з нього в додатку почнуть розноситися — страшенно проразливі голоси сирен, то це може залякати й найвідважнішу душу. Під цим оглядом червоні навчились — „психологічної війни" від німців, які в початках війни тероризували населення і війська противників страшними голосами своїх стрімголовних бомбардувальників, відомих „штукас", які скидували бомби зі сиренами в хвостах.

ЗДОБУТІ ДОКУМЕНТИ ВИЯВЛЯЮТЬ НОВУ СТРАТЕҐІЮ ВОРОГА

На фронті в Кореї, 11. серпня. — Американські відділи, що наступають на півдні корейського фронту, заскочили несподівано ворожий командний пост, здобуваючи важливі стратегічні докуленти і вказівки. З них виходить, що для червоного командування тепер найважливішою є центральна лінія фронту здовж ріки Нактонґ і воно наказує „за всяку ціну" намагатись встановляти і вдержувати за тою лінією мостові причілки.

ГЕН. ВОЛКЕР ПРО РЯТУНОК ПУСАНСЬКОГО ПОРТУ

На фронті в Кореї, 11. серпня. — Ген. Волтон Г. Волкер, командант Восьмої Армії в Кореї, заявив сьогодні, що преважливий для американців та для висліду війни в Кореї порт Пусан врятовано „маневром, що творить історію". Здобуття цього порту було для червоних — подібно як і для американців, — проблемою виграної або програної війни. Тому не диво, що вони сконцентрували всі свої найкращі сили і кинули їх до походу на Пусан здовж південного побережжя. „Якщоб червоні були зайняли Пусан, ми були б знищені, це міг бути кінець" — твердить ген. Волкер. „Історичним маневром", — що ним врятовано Пусан, було перекинення протягом двох ночей 25-дивізії з фронту Чунчон на півночі на південь на фронт на схід від Чінджу. — Протягом цих двох ночей, в яких дивізія зробила автомашинами і потягом 150 миль, перерішено, щонайменше хвилево, долю порту Пусан, а тим самим і долю війни в Кореї.

ТУРЕЧЧИНА ВІДСТУПАЄ ВІД ПОЛІТИКИ НЕВТРАЛЬНОСТИ

Істамбул, Туреччина, 11. серпня. — Турецький уряд, в переконанні, що міжнародне положення та загроза третьої світової війни вимагають рішучої і безпосередньої акції, рішив відступити від з успіхом вдержаної політики невтральности в другій світовій війні, та радше запевнити собі оборону приступленням до Північно-Атлантійського пакту. Інтересно, що під цим оглядом немає поділу думок і таку власне політику безпеки обстоюють всі партії. Це є важлива зміна в турецьких настроях. Продовж ще останніх двох років Туреччина не пропускала нагоди, щоб ствердити власне всою невтральність. Вона має договори з Британією і Францією, але вона вважала за кориснiше не перебирати міжнародних зобов'язань, маючи ще в додатку гарантії доктрини Трумана. В останньому часі під цим оглядом наступили основні зміни, причини яких добачується не тільки в переміні уряду та зміні настроїв, але теж в деяких конкретних фактах, що дораджують Туреччині зайняти таке недвозначне становище. На це могла вплинути у відповідній мірі теж американська рішучість у виступі проти червоної аґресії в Кореї.

В СВІТІ

● **До порту в Сайгон** причалив пароплав „Стіл Ровер", що привіз першу посилку американської зброї на допомогу індокитайцям в боротьбі проти большевицьких напасників.

● **Батько засудженого в Англії атомового шпигуна Клявса Фукса** підписав від імені університету в Ляйпціґу петицію до Ради Безпеки, щоби прийняти совєтську пропозицію для „мирного полагодження справи Кореї".

● **З совєтської зони Німеччини** втекло на Захід в останньому часі 145 урядників Ліберально-демократичної партії, між ними деяка кількість парляментарних представників.

● **Бельгійський сенат прийняв** більшістю 121 голосів проти 22 законопроєкт про передачу королівських повновластей престолонаслідникові Водуінові, хоча номінальним королем, але без будь-яких королівських прав залишається Леопольд. Попереднього дня закон був ухвалений нижчою палатою.

● **Наглий суд в Греції засудив** на кару смерти 12 комуністів, що плянували вбити американського військового представника, — ген. Джеймса Ван Фліта, та кількох грецьких державних і військових достойників.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ГЕНЕРАЛЬНА ПРОБА

Є два погляди на причини і цілі совєтської агресії в Кореї: одні вважають, що це є „крок дальше" в загальній совєтській політиці на здобуття світу, а інші, натомість, добачують в Корейській війні совєтську генеральну пробу, як під військовим так і політичним оглядом, перед кінцевою розправою зі західними демократіями, з Америкою на чолі.

В одному і другому погляді є багато правди. Війна в Кореї може бути справді „кроком дальше" в комплексі совєтських аґресивних плянів. Москва могла вважати це відносно ще найменш рисковним кроком. Ще перед 25-тим червня, заки агресія в Кореї почалася, та країна відносно мало приковувала увагу Заходу. За неї поступово забували, або щонайменше вона була цілком в тіні подій в Німеччині, на кордонах Югославії, чи в Малій Азії.

В додатку, совєтський режим сьогодні є в тій самій стадії, що був гітлеризм безпосередньо перед війною. Він не може вдержатися сам в собі, він потребує успіхів. Як Гітлер потребував Саарщини, Надренії, Австрії, Судетів, Данціґу і Коридору, аж опинився у війні, так само большевизм не може зупинитися на Мадярщині, Румунії, Чехословаччині, Східній Німеччині чи Китаю. Він мусить завоювувати дальше, він мусить позірністю зовнішніх успіхів виправдувати рабську безнадійність внутрі, бо інакше провалиться.

Від закінчення другої світової війни пройшло вже п'ять років. За той час могли наступити великі зміни у військовій техніці, могли виникнути нові типи відомої і невідомої зброї. Вправді, платні і „ідейні" шпигуни не мають в Америці надто великих труднощів, щоб ці таємниці збагнути, але всеж таки всіх їх не можна викрасти. Війна, хай і „мала", дає під цим оглядом добру нагоду.

Крім цих чисто практичних причин, в совєтській агресії в Кореї добачується ще й далеко ширші цілі, головно під політичним оглядом. Идеться про Об'єднані Нації й, якщо вже не використання їх для цілей агресії, то щонайменше унешкідливлення у виступах проти неї. Совєтський представник, що після піврічного бойкоту Ради Безпеки, подуманого як шантаж для введення там контрабандою комуно-китайського спільника, вернувся тепер до неї, вправляється в акробатиці типового Совєтам перекручування правди, брехні і фальшу. Завдання не легке, бо тут не колгосп, щоб на саму згадку імени Сталіна все зривалося на ноги та виявляло свій „ентузіязм". Тут навпаки, випущену совєтським представником брехню кидається йому безжалісно в очі й доказується йому, що він бреше. Не диво, що совєтський представник, намагаючись „з честю" виконати брехливі доручення Кремля, все ж таки плутається, називає себе представником „Соєдіньоних Штатов", іґнорує запити чи аргументи інших представників, а тільки бездушно, як накручений грамофон повторює те, що потребує совєтська пропаганда для своєї політичної боротьби проти Заходу.

Все разом переконувало б, що війну в Кореї радше треба вважати сентезою обох тверджень, іменно, кроком дальше в генеральній пробі, яка практично зачалася з вибухом другої світової війни, та перейшовши кілька фаз, продовжується до сьогодні. Частинно зміняються актори і сценічна обстановка, зміняється теж гра, але незмінною залишається її основна ідея, яку так влучно схопив президент Труман в своєму посланні до Конґресу: боротьба за пережиття.

Важливе, щоби вже в цій генеральній пробі не забракло теж політичного українського актора, що знав би свою ролю і вмів її відіграти відповідно до цілої драми, здобуваючи для українського народу місце між „пережитими".

„Кожен комуніст, це матеріял на шпига"

Це твердження видвигнув не хто інший, а директор Федерального Бюра Слідства, Дж. Едґар Гувер, в розмові з редактором пів-урядового журналу „Ю. С. Нюз". Тому, що президент Труман звернувся до Конґресу за відповідним законодавством для приборкання шпиґів і саботажників, слова Едґара Гувера набирають великого значення для людей, які хочуть найти розв'язку на питання, як поводитися супроти большевиків-комуністів.

Тому, що не так легко приловити комуніста, Гувер дає тільки загальні вказівки, як їх пізнавати. Большевик має тільки одну ціль: Служити марксистсько - ленінській ідеї для переведення світової революції. Щоб це осягнути, він мусить бути слухняним совєтським диктаторам у їх змаганні до знищення американського демократичного ладу і поставлення на це місце комуністичної неволі.

Для цієї цілі комуніст послуговується всякими способами й засобами, які йому накаже Кремль. Отже комуніст буде обріхувати кожного, кого йому треба. Буде під присягою відпекуватися того, що він учора говорив чи робив. Коли йому треба, він буде вживати „подвійної, мови" тобто називати біле чорним, а чорне білим. Диктатура це в нього „демократія", а звичайне змагання людини до волі це в устах комуніста „імперіялізм" чи „буржуазія". Таку тактику називають комуністи „політикою" і вони не признають правди чи неправди, або етики так як її визнає цивілізований світ.

Щоб перевести свою „політику" в практиці, комуністи переводять дуже строгу організацію. Вони організують свої „клюби" в фабриках та робітнях і називають їх „шаповими" або „індустріяльними" клюбами. В околицях, де находяться мешкання, закладають свої „сусідські клюби". У клюбах вони організують членів у ячейки, а клюби мають вищі організації по дільницях, містах, повітах, стейтах і краєву організацію, яку називають на московський лад „Політбюром" та яке має своє приміщення в Ню Йорку.

У клюбах вони обмірковують пляни: сьогодні кажуть підписувати і збирати від інших підписи ніби то за мир, а завтра будуть голосити потребу війни. Коли їм треба, то будуть організувати похід на Вашинґтон, під якоюсь некомуністичною назвою, щоб недопустити до ухвалення якогось закону, який може бути корисний для Амеирки, а шкідливий для Росії. Отже, головною зброєю комуністів є обман й фарисейство.

Цею думкою так переймається кожний комуніст, що не можна відрізнити звичайного чи там „простого" комуніста від інтелектуала, коли йдеться про наміри. Навіть комуністичні філософи, які не признають насилля в теорії, похваляють його й підтримують, коли прийде до діла. Найлегче вести підривну пропаганду підчас праці, в фабриках, при якій робітники привикли нарікати на свою долю. Комуністи теж починають від нарікань на свого „боса" а потім поширюють це нарікання на цілий суспільний лад нової доби, на уряд, на „капіталістичний устрій", який панує на світі, і на місце того починають хвалити комунізм, як ідеал робітництва й людства, і Росію. Саме по тім, що комуніст ніколи не зганить Росії, найшвидше можна пізнати комуніста або комуністичного поплентача.

Одначе що іншого догадуватися, хто є комуніст, а що іншого його приловити, як члена Комуністичної партії. Колись комуністи діставали членські карти. Одначе, коли влада почала пошукувати за „картовими" членами, партія перестала видавати карти і придумує шифри-„коди" — для втримання комуністів при партії. Це утруднює докази на суді проти комуністів.

Комуніст-большевик вірний комуністично - марксистській ідеї має бути готовим до зради, саботажу, шпигунства і до кожного діла, яке є в інтересі Росії, а яке накажуть йому видимі і невидимі диктаторя. Тому один комуніст, наставлений на ключевім становищі, може наробити такого великого лиха, якого нераз не може зробити цілий десяток або й сотня людей.

Оце причина, чому комуністів треба берегтися і робити їх нешкідливими. Пересічний громадянин не може знати, як приловити комуніста, котрий все вміє вибрехатися. Тому влада каже льояльним громадянам не братися за діло прослідживати затії комуністів, а шукати фахових людей до цього, якими є державні Еф Бі Ай., агенти, що їх підготовляє Федеральне Бюро Слідства, відоме під скороченою назвою. Комуніст не є приятель нікому. Він зрадить кожного в рішальнім моменті. Тому інстинкт самозбереження у важливім моменті каже людині шукати для себе допомоги в Еф Бі Ай чи в звичайній поліції, коли йдеться про захист себе й родини перед нападом ворога.

Б. Козловський.

ШКІДЛИВІ КОМПРОМІСИ

Хоч до яких хитромудрих маневрів удається кремлівський штаб світової революції, хоч як старанно вбирається в овечу шкуру совєтський вовк, ялтинським ілюзіям нібито нема вороття. Західний демократичний світ нарешті пізнав справжню ціну совєтських запевнень і обіцянок, побачив справжнє обличчя підступного й зухвалого аґресора. Проте з загальної антисовєтської тези західного світу досі не зроблено всіх належних висновків, не поставлено крапок над всіма „ї". Як про те свідчать подавані в пресі інформаційні вістки, в закордонній політиці західних країн досі лишаються невижитими компроміси з совєтським, світом, що часом навіть завдають безпосередньої шкоди інтересам тих країн, межуючи з парадоксом.

„Свобода" (ч. 123) вже писала про „польську шинку" і „ракові продукти з Росії", що проникають до ЗДА на шкоду американським фармерам та рибалкам. На жаль, подібні факти не є якимись одинокими недоглядами самої американської влади, вони вкорінюються в практику багатьох демократичних країн. Досить згадати хоч би повідомлення преси про те, як Британія у великій кількості купує „дешевий" совєтський ліс, як та сама Британія інтенсивно торгує з комуністичним Китаєм, а Західна Німеччина — з-підсовєтською східною зоною, як уже майже півтора року російська амбасада в Бельгії продає „совєтські" діяманти дореволюційного виготовлення.

Походження совєтської „продукції" не є секретом для західних держав. А проте, користаючись надзвичайно дешевою чи й дармовою невільничою працею або й методами звичайного грабунку, СССР із своїми сателітами успішно конкурує на міжнародному ринку, дешево продаючи західним демократичним державам цю „продукцію". І у висліді — правою рукою підписуючи в ОН резолюції про права людини, заборону невільничої праці й народовбивства, Британія лівою рукою хапається за соловецькі колоди, в кожну з яких вкладено людське життя, а Бельгія загрібає пограбовані Совєтами діяманти, кожна грань яких вилискує сльозами вдів та дітей їх „зліквідованих" власників. А спритний гандляр, набивши свої комуністичні кишені капіталістичними долярами, відходить з свого авкціону крови й сліз, радісно потираючи руки й баготозначно підморгуючи вуличній юрбі: мовляв, бачили? чхаю я на їхні ті резолюції!

Перед кожним безстороннім спостерігачем повстає незрозуміле питання: як пояснити цю кричущу непослідовність? Чому звичайна людина, що купує у злочинця явно вкрадену або награбовану річ, стає в очах загалу і навіть карного кодексу посереднім співучасником злочину, тим часом як в міжнародній практиці аналогічні вчинки толерують як вияв мало не державної мудрости? Звичайно, на це відповідають так, що держава не може базуватися виключно на засадах індивідуальної психіки й моралі, що вона має свої специфічні — політичні й економічні — „державні" інтереси і часом повинна керуватися тільки ними, хочби й на шкоду інтересам одиниць і всупереч догмам звичайної моралі. Як наприклад, при цьому посилаються на війни. Неможливо не згодитися з аморальністю війни, яка є не лише важким гальмом у вселюдському поступі до добробуту й справжньої волі, а й ганьбою цивілізованого людства взагалі.

(Докінчення на стор. 3-тій).

Володимир Петрівський

Експонати запоріжської старовини

Катеринославський Краєвий Музей, за основу збірок якого стали збірки зібрані Полем і губернатором Фабром, був збагачений чисельними експонатами, придбаними відомим дослідником Запоріжжя, академіком Дмитром Івановичем Яворницьким.

Довголітня наукова діяльність Д. І. Яворницького була тісно пов'язана з Катеринославським Краєвим Музеєм, директором якого він був протягом багатьох років. На початку тридцятих років цього сторіччя згідно каталогу музею нараховувалось більше трьохсот тисяч предметів, з яких через брак відповідного приміщення було експоновано ледве одну третину.

Особливим багатством збірок виділявся відділ запоріжської старовини, посідаючи серед інших музеїв України перше місце.

Остання світова війна спричинила історичним пам'яткам України непоправну руйнацію. Також було знищено цілком або частинно більшість, музеїв, розграбовано збірки, книгозбірні, архіви. Непоправної шкоди зазнав і Катеринославський Музей.

Авторові невідома доля музею при відвороті німецької армії, але немає сумніву, що більшість (в ліпшому випадку) експонатів знищено.

Аби зберегти хоть короткі відомости про видатніші експонати запоріжського відділу, наводжу нижче стислий перелік їх:

1) Сідло отамана Івана Сірка. Високе, оторочене золотим шитвом;

2) Шабля от. Івана Сірка;

3) Збірка перначів і булав, гетьманські, полковницькі. Срібні, позолочені, залізні;

4) Запоріжський прапор. Колір малиновий. З одного боку — запорожці пливуть чайкою, з другого — Архистратиг Михайло;

5) Збірка запоріжських люльок. Найрізноманітніший матеріял і розмір. Глиняні, черешневі, мідяні . . . Звертала увагу люлька місткістю на пів-фунта тютюну. Палили її за чергою на нараді старшин;

6) Збірка образів гетьманів, полковників, сотників, кошових та іншої козацької старшини, серед них кілька образів писаних славетним мистцем Боровиковським;

7) Запоріжська зброя. Величезна кількість шабель, чингалів, рушниць, пістолів турецького, арабського та черкеського виробу. Траплялися окремі експонати й західньо-европейського виробу — англійські і-талійські, еспанські.

Гармати різних калібрів, переважно польського й турецького виробу.

Серед величезної кількости гарматнів, звертали увагу подвійні ядра зв'язані ланцюгами. Таких вживалося переважно в морському бойовиську з метою збити щогли на ворожому кораблі.

Келепи до розбивання панцирів. В збірці пістолів привертали увагу дво і кілька рурові пістолі з чингалами;

8) Атрибути козацьких писарів — каламарик, перо, печатки;

9) Одяг козаків і старшини. Центральне місце займали два багатих жупани з відкидними рукавами. Один червоного, другий синього коліру. Матеріял сукно. Запоріжські шаровари червоного коліру. Зі слів проф. Д. І. Яворницького для таких штанів потрібно було 12 аршин матеріялу.

Запоріжський „Карамазик" — червоного коліру. Всі ці речі, не дивлячись на більш ніж двохсотлітню давність, повністю зберігали свій колір і виглядали як нові.

Збірка запоріжських поясів, переважно турецької роботи. Матеріял — шовк. Зелені, червоні, брунатні. Частина з золотими поперечними смугами на кінцях. Було кілька поясів перського виробу. Довжина — до 3½ метри;

10) Кілька Євангелій з запоріжської церкви, з яких найбільше важило близько 3½ пудів. Хрести священичі, церковні образи, кадильниці, ризи, стихарі;

11) Пляшка козацької горілки, про сумну долю якої недавньо на сторінках „Свободи" розповів акад. Мілер;

12) Годинник (настільний) французького виробу з запоріжської Січі. Ще в тридцятих роках цього сторіччя показував час;

13) Сволоки з запоріжського курення, датовані різьбленим написом;

14) Запоріжські черепи;

15) Запоріжські надгробки;

16) Збірка стародавніх малюнків „Козак Мамай";

17) Збірка різних грамот гетьманських, частина запоріжського архіву;

18) Збірка настільних хрестів;

19) Збірка чарок, пляшок, збанів, шкляні, металеві (мідні, срібні, позолочені) й череп'яні.

Виріб — український, польський, турецький, західньо-европейський.

Всі ці експонати були точно документовані, але автор, не маючи каталогу, не може бодай для частини з них навести точної документації.

Іван Керницький.

БЕЗЖУРНІ ЛІТА

4)

Сповістивши одним духом таку надзвичайну новість, — я зараз же зацокався і налякавшись своєї сміливости — засоромлено вмовк.

— Знаю, що є такий звичай серед нашого простолюддя, — хмарно пробурмотів мій пан інструктор. — Одначе в нашому випадку це аж ніяк не приведе до бажаної мети. Примімо, що наша стара довідалась, що ми зав'язали її котусів у мішок, пішли на Залізну Воду і там їх потопили. Що ж тоді? Прімо: можна бути стовідсотково певним, що вона з одчаю і пересади як не сказиться, то зовсім певно ошаліє. Секундо: в приступі шалу, або скаженини, чи взагалі, у хвилевому замряченні розуму вона готова нам обом відрубати голову сікачем. Та вже найгірше, що може статися, прийде опісля: вона переболіє втрату своїх котусів, відправить за них панахиду, а там — підшукає собі на вихо вок свіжу менажерію, для якої так само матиме і „млічко", і „поляндвічку", і ніжні солодкі слова та материні пестощі. А, відтак, по наших трупах, — тягнув трагічним голосом мій неоцінений пан інструктор, — по наших холодних трупах прийдуть після нас, на станцію, другі школярі, щоб далі так само страждати від тієї котячої зарази, як страждали ми обидва! А наша жертва, наша геройська посв'ята, — все те піде на марне! Ні, ще раз — ні, і тричі разів — ні! Ми мусимо придумати зовсім інший метод боротьби з ворогом!

Коли так мій розгарячкований пан інструктор снував пляни майбутньої розправи з ворогом, — ворог, як би навмисне його провокуючи, появився на горизонті! Насамперед ліниво перевалися з кухні до покою здоровенний Мацько, гордий та пишний як турецький паша, а слідом за ним, немов адаліски, підсувались, кокетливо виляючи хвостами обі його наречені: Міцька і Фіцька.

І що ж робить той зненавиджений паном Максом, до кісточок противний — осоружний йому Мацько? Він — люб'язливо муркоче, ластиться, треться панові Максові до волохатих ніг і, взагалі, проявляє наскрізь доброзичливий, дружелюбний настрій. Так само Міцька — вона зразу вискакує панові Максові на коліна, звивається в пушистобілий клубочок і солодко — закохано прижмурює зеленкуваті очі... А Фіцька, та збитошниця, видряпалась панові Максові аж на плече, мокрим носом лоскоче йому шию та шепче щось на вухо, а неспокійним, вертким хвостиком гладить попід бороду...

Ну, своїм порядком, коли я таке вгледів, то й зовсім збаранів. Агій, міркую, що воно за дивовижа? Звідки ж тут взялася така дружба? Тут, ніби, мій пан інструктор заклинається, що не терпить котів на прохід, — а тут тобі така ідилля!

—А що? — спитав мене пан Макс, як би відгадуючи мої думки, і лукаво підморгнув бровою. — От, і забив же я тобі тепер цвяха в голову, чи не так? Ну, нічого, нічого, ти лише все бистро помічай та бери на розум. Тут справа ясна; це ніщо інше, лише боєва тактика, воєнні хитрощі, зрозуміло? В душі — я ненавиджу це прокляте кодло, як ніхто, але ж назверх, та й ще в очах нашої старої — я прикидаюсь великим симпатиком її черідки! З цього я виношу неабияку користь. Нібито приятелюючи з котусями нашої старої — я здобуваю в неї всякі домашні блага і льготи: знишку комірного, що його, до речі, я вже давно перестав платити, обильний та смачніший віктунок, окремий ключ до хати, і взагалі, необмежене господине довір'я. І в той же час! — тут мій пан інструктор одним махом пострясав із себе котів, випростався і в пророчому надхненні підняв у гору палець, — в той же час, кажу, мій ум не спить, він усильно працює придумуючи послідний, рішучий удар ворогові! І прийде день, — чуєш, народній приятелю, прийде день, що я, і ти, і ми всі, як один муж, станемо до бою і — переможемо! А, покищо, — мій неоцінений пан інструктор пощупав рукою в кишені, — покищо маєш тут 10 грошів, скачи на одній нозі до будки і купи мені два „спорти".

III.

Отак і зажив я на новій квартирі. Швидко поміж мною і моїм паном інструктором затіснились дружні взаємини. Хоч і він сам по собі видавався мені людиною доволі химерної і чудакуватої вдачі, проте співмешканець був із нього навіть не поганий. Та вже найбільше взяло мене за серце те, що не видко було в ньому ні крихти тієї гордовитости та чванькуватости, яка так дуже прикметна всім молодим паничикам - студентам. Бо кажім так, чи сяк, а дістанція між нами обома стояла чималенька... Де ж тут: небо — і земля! Він же не що будь, а парсуна, студент права, академік, а я — просто ніщо, сіренький шпачок, штубачина з шостої нормалки... Порте мій пан інструктор ніколи не мав мене за помело, чи якусь меншевартну істоту, і завжди трактував як побратима та молодшого товариша.

Ну, в пророблюванні лекцій не можу сказати, щоб він був надто акуратний, хоч і видавався мені доволі вимогливий... Тут теж, як і деінде, вилазила вже на верх його примхлива вдача. Бувало — годинами мучить мене тай мучить, не попустить ніже тої коми, а іншим разом слухає, слухає, як я виконую на пам'ять котрусь там конюгацію, а там широко позіхне, махне рукою тай каже:

— Ти, мой, доки ти гадаєш так баладіти? Тобі ще не надоіло? Кинь к чорту цю латанину та йди погуляйся з хлопцями, а я за той час трохи задрімаю. Не забувай, сину, що хто багато спить, в того сильно гімнастикується пам'ять.

ТУТ І ТАМ

Колишній советський інженер про відносини в Америці і в Советах.

Американський Інститут, який вивчає взаємовідносини між працедавцем та робітником, а також організацію праці в промисловості, запросив трьох колишніх радянських громадян відвідати американські заводи, щоб американським робітникам, інженерам та керівникам професійного руху розповісти про умови та організацію праці в Радянському Союзі. Їх оповідання справили велике враження на американське робітництво та профспілкових керівників.

„Голос Америки" в своїй українській програмі передав на цю тему интересне інтерв'ю з колишнім громадянином Советського Союзу, інженером Діденком. Інтервю передруковуємо.

Запитує кореспонтент „Голосу Америки", відповідає інж. Діденко:

Запит: Ви вже в Америці живете більше року і мабуть у Вас склалася думка, як живе тут технічна інтелігенція?

Відповідь: В Америці інженер, незалежно від його посади, працює тільки сорок годин на тиждень, має два вихідні дні, субота та неділя. Згідно з законом кожну годину, понад сорока установлених годин, йому оплачують. Так званої ненормованої праці, яка розповсюджена в СССР тут не має. В Америці не має соціялістичного змагання, ударників, стахановців, добровільно-примусової підписки на сталінську п'ятирічку, не має і „распредів", політвідділів і парторгів, немає примусових зборів, тут не заставляють вивчати історію ВКПБ. Інженер тут працює вільно, ніхто за ним не слідкує куди він пішов і з ким має зв'язки, і якого він політичного переконання. Бо тут не має НКВД, а є свобода.

Дякуючи цьому в інженера розвинута технічна думка та ініціятива, що лягло в основу технічного прогресу в Америці. Матеріяльний рівень американського інженера дуже високий, чого не може собі уявити радянська людина. В Америці кожний інженер має приміщення не менше шести кімнат, комфортабельну обстановку, телевізійний апарат, радіоприймач та модерну автомашину. Має також безмежну кількість високої якості одягу та взуття, а відносно харчів — це просто для радянського чоловіка — казка. Люди їдять те, що хочуть. На всі ці життєві потреби йде від 40-60 відсотків заробітньої платні. Як правило, вся трудова інтелігенція в дні відпочинку виїздить на дачі. Кожний інженер в Америці має грошові збереження, бо він не може витратити всю заробітну платню на життя. Взагалі в Америці інженер, проробивши п'ятнадцять років, забезпечує своє життя до старости і в розкоші. Головне — тут інженер спить спокійно, і не думає, що в ночі до нього постукає НКВД.

Запит: Мабуть після становища, яке Ви займали в Радянському Союзі, не легко працювати простим робітником?

Відповідь: В Радянському Союзі я працював головним інженером великого підприємства, де було 7,000 робітників, і заробляв 1,200 карб. на місяць. В Америці я зараз працюю фізично на заводі, але матеріяльний рівень мій значно висший чим був на Україні, і заробляю я двісті десять долярів на місяць. Моя заробітня платня дорівнюється тисячу п'ятдесят карбованців по державному курсу СССР. В Америці я всього 16 місяців, але я вже маю в столичному місті приміщення з чотирьох кімнат з усіми вигодами. Харчуюсь я так, як ніколи не харчувався дома. Працюю я сорок годин на тиждень і маю два дні відпочинку, а в СССР я працював сто годин на тиждень, і день відпочинку був раз на місяць, і то не завжди. Тепер прошу Вас судити самим, як я почуваю себе в капіталістичній Америці.

Запит: Чи цікавляться американці життям громадян Радянського Союзу?

Відповідь: Вся Америка, весь трудовий елемент цієї великої держави, цікавиться і хоче знати правду про життя в Радянському Союзі. Але брехлива московська пропаганда ганебно обдурює трудовий нарід всього світу. Москва на протязі 24-ох годин на добу кричить на всіх мовах світу, що мовляв в Радянському Союзі рай, і всі народи, які заселюють СССР живуть радісно, заможно, щасливо та вільно. А за кордоном життя робітників це є загальна трагедія. Ми, бувші радянські громадяни, вирвались з-під кремлівського терору і побачили як в дійсності живуть робітники і трудова інтелігенція за залізною заслоною.

Категорично стверджуємо, що ніякого порівняння з життям в СССР не може бути. На Україні голод, холод і терор, в Америці хліб, свобода і право людини. Нас Кремль кваліфікує як „зрадників батьківщини". Ми зрадники, але тільки кремлівського терористичного режиму. А своюому українському народові і батьківщині ми друзі. Ми остались такі чесні, як і дома були. Ми любимо батьківщину, але ми ненавидимо большевицький режим, який знищив на наших землях багато мільйонів братів, сестер і дітей. Ми говоримо це зараз на весь світ, бо ми вільні, а там люди закoвані Кремлем.

Запит: Яка ваша думка про свободу слова і друку в Америці?

Відповідь: В Америці кожний громадянин може і має право висловити вільно свої політичні погляди, незалежно від того, які вони є. Крім того він може критикувати політику уряду і навіть Президента. Тут абсолютна свобода релігійних переконань. В Америці вільно видаються і продаються часописи всіх політичних напрямків, починаючи від комуністичних до монархічних включно. В цій державі кожний може купити любий радянський журнал та часопис, і побачити самі останні пропагандивні радянські кінофільми, як наприклад: „Битва за Сталінград", „Поезд идет на Восток". Я особисто читаю щоденно Московську „Правду". В Америці конституція написана народом — для народа, і всі статті її виконуються цілком. В СССР конституція написана Кремлем для пропаганди народів, і ніодна стаття її не виконується в житті.

Запит: Не почуваєте Ви себе в Америці чужинцем?

Відповідь: Не так давно я проїхав частину Америки і був навіть на самому кордоні Канади, не маючи при собі ніяких документів. За весь час своєї подорожі ніхто мною не цікавився і ніхто мене нічого не питав. Перший час в Америці мене дуже дивувало, що люди, які приїздять до цієї держави, нігде не прописуються, не регіструються в поліції, жити маєш право де хочеш, і коли поступаєш на працю, питають тільки прізвище та дату народження. Все це мені здавалось смішним і наївним, а потім я переконався, що це є не наївність, а правдива свобода людини.

Запит: Яке у Вас почуття, коли Ви згадуєте про батьківщину?

Відповідь: Для мене і кожного з нас Батьківщина це є святиня і стоїть вище всього. Коли згадаєш про Україну і про трагедію, яку переживає наш Нарід, то серце кров'ю обливається і хочеться плакати і щераз плакати. Мало є таких народів, які перенесли і переносять такі муки голод і терор, як український. Нищить Україну Кремль, нищить її власну культуру, віру, традиції, цвіт і мозок нації. Він нищить все, за що боровся нарід віками. Весь Сибір, Далекий Схід, Соловки, Колима, Біломорський канал — вкриті могилами українського народу. Але я вірю що незабаром прийде той час, коли Україна стане вільною і нарід її заживе вільно і незалежно. І тільки тоді дзвони Святої Софії буде чути на всіх землях України.

Запит: Як на Вашу думку зорганізоване українське життя за залізною заслоною?

Відповідь: Як не трагічно, але правдиву українську культуру, традицію, церков, я побачив тільки тоді, коли покинув свою рідну землю, бо там я її не міг бачити. Закордоном мене зустрінули українські люди як рідного брата. В обличчі цих людей я бачив безмірну любов до свого народу і батьківщини. Не дивлячись, що на чужій землі, українська політична еміграція добре організована, і має у всіх державах світу свої комітети, культурні і допомогові організації, рідну школу і рідну церкву. Українці мають технічний інститут, який випустив багато соток висококваліфікованих інженерів, агрономів та економістів. Крім того продовжує тут свою діяльність Наукове Товариство імени Шевченка, Вільна Українська Академія Наук і Вільний Український Університет. Видається преса, різні літературні та наукові видання. Діє і працює правдиве національне мистецтво, театр, хори, музикальні капелі та малярство.

Ми всі об'єднані, в тім наша сила.

Я нещасний, що покинув свою любу дорогу Україну, але я щасливий, що не на большевицькій землі.

ШКІДЛИВІ КОМПРОМІСИ

(Докінчення зі сторони 2-ої)

Проте, війна становить тут виняток, бо припинення воєн не залежить від волі окремих людей і навіть держав. Кожна сучасна держава, що зреклася б воєн і роззброїлась, стала б обектом агресії, і тому саме так розводиться Кремль про роззброєння світу, сподіваючись на свою фактичну безконтрольність і свої п'яті колони. Сонце вічного миру може засяяти тільки над тим новим світом, де не буде місця для імперіялістичних загарбників, де всі країни будуть об'єднані на засадах міжнародної співпраці й здорового інтернаціоналізму в єдину демократичну федерацію рівних суверенних держав. Ця висока ідея вічного миру й волі народів виправдує „аморальність" і майбутньої справді „останньої", „визвольної" і тому „священної" війни в разі перемоги в ній над світовим агресором. Крім того, навіть війна має свою, нехай обмежену „мораль", свої правила „лицарства", яких пильнує Міжнародний Червоний Хрест і які нині офіційно ствердив головнокомандувач збройних сил ОН генерал МекАртур.

В інших ділянках державного життя престиж цивілізованої держави завжди створювався чинниками не лише матеріяльної, а й духової категорії, і певна „моральність" державного поступування вважалася непорушною догмою. Невизнання її є характеристичним тільки для тоталітарних режимів. Лише для них міжнародні договори були звичайними клаптиками паперу, бо за тоталітаристичною „філософією" право має той, хто має силу.

Та облишмо засади моралі. Навіть і з суто економічного погляду тяжко знайти виправдання цій політиці непотрібних компромісів з ворогами людської волі. Адже, якщо ця купівля продуктів „соціялістичної" невільничої праці і може дати демократичним державам незначну матеріяльну користь, ще більшу користь дає вона ворожій стороні, вкладаючи їй в руки евентуальну зброю, і величезної шкоди завдає вона інтересам самих же демократичних країн, підриваючи їхнє власне господарство, а головно — їхній міжнародний авторитет.

Ту саму „торгівлю", коли деякі демократичні країни хоч і не платять дещо золотом чи долярами, зате багато платять своїм сумлінням і міжнародним престижом, бачимо ми і в питанні визнання комуністичного Китаю. Хоч його узурпаторський уряд, призначений однією партією, що захопила владу насильством, з погляду навіть самого статуту ОН не може мати підстав для визнання, то в червні ц. р. його визнали вже 24 країни, що є членами ОН! Хоч це дивне для демократичних країн в момент найбільшого загострення холодної війни визнання комуністичної агресії майже збігаються з виявом активної солідарности тих самих держав у спорідненому з китайським корейському питанні, це якраз і свідчить про неприпустиму подвійність і непослідовність міжнародної політики західних держав, про брак в демократичному таборі тої незломної одностайности, що є такою потрібною в боротьбі з добре згуртованим і дисциплінованим червоним фашизмом.

Пізно вже казати щось про ті американські кораблі, що підвозять північним корейцям військові матеріяли, або про ті американські чи японські танки й гармати, що часом скеровуються в Південній Кореї на американців. Проте, може, не зовсім пізно ще західним державам подбати про те, щоб остаточно зліквідувати рештки й наслідки своєї колишньої советофільської політики там, де це ще можливо, щоб не повторювати своїх тяжких помилок, щоб скрізь виступати проти спільного ворога єдиним, зміцненим фронтом. Адже у Советів немає нічого, що робиться „так собі", що могло б бути на користь не лише їм. Кожний їхній крок, хай то буде і якась незначна невинна торговельна угода, у них наперед обміркований, розміряний, спрямований тільки до їхньої егоїстичної, ворожої демократичному світові мети. Той, хто забуває це, спокушуючись дрібною принадою советських пропозицій і обіцянок, неминуче потрапляє на гачок кремлівської вудки.

Щоправда, корейська наука ніби почала вже давати щодо цього свої плоди. Останнім часом, напр., як повідомляла преса, Британія припинила постачати нафту комуністичному Китаєві, а ЗДА — військові матеріяли СССР і американські товари Китаєві. Та зупинятись на цьому не можна. Кардинальний перегляд своїх політичних і економічних зносин з СССР та його сателітами з метою виключення з них всього того, що може бути на користь агресорові і на шкоду оборонцям від нього, є негайним черговим завданням демократичного світу. Проте ця ревізія не повинна обмежуватися лише вимаганням від СССР точного виконання взятих на себе міжнародних зобов'язань і припиненням постачання йому військових матеріялів. Треба пам'ятати, що кожний доляр, який потрапляє в руки агресора, — це новий гарматень проти вільного світу в майбутній війні.

В наш грізний, історичний час, напередодні рішального бою за долю людства, особливо не личить така короткозора меркантильна політика компромісів ні окремим демократичним державам, ні їхньому високому органові — Об'єднашим Націям, з їх гордим гаслом оборони прав людини. Своєю рішучою акцією в корейському питанні ОН великою мірою піднесли свій захитаний авторитет. Рішучою відмовою будь в чому підтримувати комуністичного агресора, рішучою акцією і в питанні припинення в світі народовбивства, терору й рабського визиску, аж до виключення із своїх лав як ворогів людства тих держав, що практикують ці засоби, рішучою забороною своїм членам користуватись плодами советських злочинів, ОН зможуть виправдати своє високе призначення і цілком відновити свій міжнародний престиж.

Сміх—це здоров'я

ВЕЛИКА НАГОДА

Щоб не було гіркого розчарування: цим заголовком я не пропоную купувати в мене цукор. Я визнаю, що цукор тепер важна воєнна проблема, але є ще й інші важні проблеми. Наприклад — положення на корейських фронтах.

З воєнних звітів виявляється, що нашим увесь час не достає війська. Стаєш і дивуєшся: Америці, що перемогла Японію, била Німеччину й Італію, не вистачає на Корею війська? „Щось то недоладу..." І так воно й є.

Нам чомусь здається, що в Кореї воює Америка. Тимчасом там воюють Об'єднані Нації. І в цьому місці й зарито собаку.

Сусідська пословиця каже: де шість кухарок — там нема що взяти до ложок. А в Об'єднаних Націях тих кухарок не шість і не десять, а п'ятдесят!.. Що вони можуть наварити — це легко обрахувати в теорії і ще легче бачити в практиці. Одна обіцяє дати символічний перець, друга символічну гичку від петрушки, ще інші дають символічну фігу з маком — але щось конкретного ніхто не дає.

Звичайно Америку стати на те, щоб сама дала все — але ж не можна. Треба показати ворогам, що за Америкою цілий Західній світ стоїть. І він за нею насправді стоїть. А в той же час кляті корейські комуністи не стоять — а йдуть. Воєнні звіти кажуть, що вже нам до Пузану добираються...

І от тут наша велика нагода. Часописи останніх днів повідомили, що в Німеччині українські комбатанти організують „Легіон для Кореї". Знаєте, що нам тут усміхається? Та ж ми можемо числом своїх вояків 50 (п'ятдесят) об'єднаних націй за пояс заткати!.. І, разом з Америкою, клятих корейських комуністів прогнати, собі слави придбати й союзникам сказати:

— Лиш на нас можете полягати!..

Це все легко зреалізувати, хоч є одна поважна перешкода: нашої допомоги... можуть не прийняти. Так, як дотепер справи стоять, наші союзники воліють втратити Пузан, Корею і все інше, ніж мати нас за союзників і, за допомогу, обіцяти нам волю. Мовляв, на волю заслужили всі півдикі й дикі народи, всі хто в боротьбі з комунізмом дає „фігу з маком" — дільки не культурний народ, що від десятків літ у цій боротьбі дає кров і життя мільйонів людей!..

О. Сип

БУДУЮТЬ ТРЕТЮ ЦЕРКВУ В ЕДМОНТОНІ

ЕДМОНТОН (П. Б.) — 20. липня ц. р. приступлено до будови третьої церкви в Едмонтоні, яка находитиметься на розі 65 вулиці і 120 Евеню. Площа під будову церкви має 8 лотів і на її середині стане величава, побудована в формі хреста святиня, довга на 96 фітів і широка на 40 фітів. Рамена хреста матимуть 71 фітів ширини. Ще цього року буде виконаний залізно-бетонний салер і відданий до вжитку парохії.

Церква Пресв. Евхаристії в Північному Едмонтоні, це третя наша церква в тому ж місті. Найстаршою є катедральна церква св. Свящ. Иосафата, що находиться в центрі міста, другою є церква св. Василія в Полудневому Едмонтоні. Тепер повстане новий бастіон українського релігійно - національного життя в північній частині міста.

За обчисленнями інженера-архітекта кошти будови церкви Пресв. Евхаристії виноситимуть поверх $100 тисяч. В Північному Едмонтоні живе багато українців, які тут осіли, прибуваючи з околиці Едмонтону чи інших частин Алберти. Це переважно робітничий елемент, який працює по різних фабриках в Едмонтоні.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬК КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА—ЦЕ СИЛА

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(Нотатки з советської преси)

КОНЦЕРТ В. КОСЕНКА

В Києві симфонічна оркестра УССР вперше повністю дала фортепіяновий концерт композитора В. Косенка. Концерт виконала піяністка Ю. Будницька, диригував Л. Брагінський. Між творами померлого В. Косенка виконано і такі, що їх віднайдено в рукописах незакінченими. Редакцію та інструментовку цих творів виконав проф. Л. Ревуцький спільно з композитором Майбородою.

ЗАЛИШКИ ВІЗАНТІЙСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Комісія комітету у справах мистецтв при раді міністрів СССР придбала в Україні незвичайно рідкі візантійські золоті монети. Одна з них належить до часів імператора Константина IV (668-685 рр. по Хр.). Вона знайдена в Керчі на Горі Мітридата. Інша монета — періоду імператора Гераклія (610-641 рр. по Хр.). Колекцію монет забрано до Москви.

В ДРОГОБИЧІ ПОГАНО ПРАЦЮЮТЬ НАД КАНДИДАТАМИ

В партійній організації м. Дрогобич нараховується понад 150 кандидатів у члени ВКП(б)У з кандидатським стажем 2-11 років. Ця кількість постійно зростає. Але, як нарікають советські газети, місцеві партійні організації погано працюють над кандидатами. Не дають їм допомоги в політичному навчанні, не цікавляться їх працею. Наслідок такий, що в партії опиняються мало підготовані члени.

Коротка нотатка подібного змісту говорить, що в партійних лавах Дрогобича заповідається чистка.

О. ГОНЧАР ПРО КИТАЙ

Письменник О. Гончар, який був у складі великої советської делеґації для відвідання червоного Китаю, вернувшись, опублікував свої враження в репортажі п. з. „Китай зблизька". Письменникові, як це виникає з його репортажу, найбільше подобається те, що приповідковий китайський мур, розділюючий Китай від СССР, вже більше не існує, що в Шанґаї найкращий готель називається „Москва", відділи комуністичної армії співають червоноармійських пісень і вся молодь, загнана до комсомолу, ходить у синіх сорочках, мріючи побачити СССР і Сталіна.

ПОВІДОМЛЕННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ У. Н. СОЮЗУ

Згідно зо статутом, кожний член У.Н.Союзу, що дістає „Свободу", обовязаний платити секретареві свого відділу належітість за часопис разом зі своєю вкладкою за обезпечення. Не зважаючи на цю постанову, деякі, зокрема, нові члени посилають належітість за часопис впрост до адміністрації „Свободи", замість платити її секретареві свого відділу.

Пригадуючи постанову статуту в згаданій справі, прохаємо нових членів придержуватись набудуче точно цеї постанови, значить, платити належітість за „Свободу" разом з вкладками за обезпечення.

Винятох становлять тільки жінки-членниці, що обовязані платити належітість за часопис впрост до адміністрації „Свободи".

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ У. Н. СОЮЗУ

ПОШУКУВАННЯ

ХТО знав би адресу **ДМИТРА ЯКУБЕНКО** або які відомості про него прошу ласкаво повідомити на адресу:

JACOB MIKOLAJENKO
705 Stevens Street,
Utica, New York

Де є John Keith, Йосиф і Омелян Созанський родом Гудіфв (Goodeve) Хто про них знає, або вони самі, хай пишуть до:

Rev. KONSTANTYN SOZANSKY
336 Sussex Street
Harrison, N. J.

Іванів Андрій з села Пониковиці Малі, повіт Броди, **пошукує** свого брата **Григорія Іванів** та дядьків **Павла і Федора Іванів**, які виїхали до Америки перед першою світовою війною і мали перебувати в околиці Ню Йорку. Їх самих або хто знає про них прошу повідомити на адресу: **Iwaniw Andrij, 75 Marshall Street, Paterson, N. J.**

Прошу! Хто міг би мене поінформувати де знаходиться п. **Катерина Дякун** (як по мужови, не знаю). Ур. в Стрілисках Нових коло Бібрки, виїхала до Америки ще перед 1-шою світовою війною, мала тут сестру Марію. Вихована була в о. Сіжинського, котрий був сотрудником в о. Фацієвича в Стрілисках Нових. Просить о відомість сестра п. Сіжинської **Марія Микитеюк, 15 Prospect Street, Manchester, N. H.**

Пошукую вуйка **Федора Марущак** з села Луг, пов. Ліско, який виїхав перед першою світовою війною. Мав перебувати в Ню Йорку. Хто про него знає, або він самий, голоситися до:

MICHAEL ROMAN
c/o G. L. Shawn, Queenstown, Md.

Подаю до загального відома, що оголошення у „Свободі" з дня 8 грудня 1949 р. в якому сказано, що **Роман Любінець** пошукує свою дружину **Марію Любінець (Голіяд)** не відповідає правді, тому бо згідно з відомостями, які я маю **Роман Любінець** уже не жиє, а тим самим розшуки помістила особа, що подала анонімове прізвище і адресу.

Марія Подольська.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ЧЕСТЕР, ПА.

З життя Відділу „Самопомочі"

Товариство „Самопоміч" в Честері є одним з молодших, хоч історія нашого Відділу сягає ще початків 1948 року, коли тільки на тому терені появилися перші українські скитальці.

Ідеєю „Самопомочи" захопився вперше п. Михайло Дворян, який негайно по своєму прибутті до Честеру зв'язався з централею та почав збирати заяви від новоприбуваючих про вступ їх в члени Т-ва „Самопоміч". Мимо горячих запалів цього, хоч і старшого вже віком піонера українського організованого життя на рідних землях — не вдалось йому довести цього діла до бажаної мети, поскільки місцеві обставини цьому не сприяли.

Коли ряди нової іміграції на протязі 1949 р. значно побільшились, вже літом того року вдалось п. проф. Грабовенському заложити в нашому місті Делегатуру „Самопомочі", корта з браку приміщення, як рівно ж тому, що більшість членів Управи вибула з Честеру, не проявила майже жадної діяльности. Однак вона стала угольним каменем під нинішний Відділ „Самопомочі" в Честер.

На-прикінці 1949 року повстала ініціятивна група молодих людей (Рощаковський, Мельник, Щербак, Сарахман і другі що, не жаліючи трудів та не зважаючи на різні перепони, рішили заложити в нашому місті окремий Відділ „Самопомочи".

Головною проблемою було брак окремого приміщення.

Доводилось проводити різні наради з провідниками місцевих наших товариств, однак справа поступала дуже повільно.

Завдяки допомозі провідників деяких товариств, а зокрема при великій і безінтересовній помочі місцевого укр. кат. пароха о. Й. Баци, вдалось нам одержати окреме приміщення в домі українського кат. громадянського клюбу при 2-ій і Турлов вулицях, де наше товариство находиться і зараз.

Треба рівнож підчеркнути про велику допомогу нашому товариству з боку дирекції того ж укр. кат. клюбу, з п. М. Пандяком, як головою на чолі.

Перші Загальні Збори, що відбулися дня 26 березня 1950 р., виявили дуже велике заінтересування справою „Самопомочі", доказом чого була приявність понад 70 новоприбувших, а були теж гості з рядів старшої іміграції. Хоч доводилось провідникам нашого товариства поборювати різні перепони, то однак вже за так коротенький період часу наше Т-во може виказатись певною позитивною працею.

Вже на-прикінці 1949 року, ініціятивна група „Самопомочі", при дуже великій допомозі місцевої укр. кат. молоді та других організацій, влаштувала „Листопадову Академію", з якої дохід понад дол. 100 було призначено на потреби Укр. Нац. Ради в Европі. Належить підчеркнути, що душею цього величавого свята був місцевий укр. кат. парох, о. Баца, який брав дуже активну участь так у підготовці цього свята, як теж в його виконанні, відкриваючи це свято гарно обдуманою, патріотичною промовою.

Для кращого зближення новоприбувшої молоді з молоддю вже тут на американському континенті родженою — було влаштовано в травні ц. р. „Великі Весняні Вечерниці", як також в тому місяці уладжено спільно з укр. кат. парохією „Свято Матері". Належить підчеркнути також, що референтура молоді при „Самопомочі зорганізувала Відділ українського пласту, яким проводить п. Салдан, а також Відділ ручного м'яча (відбиванка), що систематично двічі в тиждень відбуває свої вправи на площі біля укр. кат. громадянського клюбу.

Ця робота дала вже дуже гарні наслідки, тому, що вона зорганізувала всю новоприбувшу молодь і зміцнила ще більше зв'язки між тою молоддю, а українською молоддю, родженою на американському континенті.

В місяці червні ц. р., йдучи за покликом УККА — місцевий Відділ „Самопомочі" влаштував велике українське політичне віче, на котре запрошено з окремою доповіддю п. Ю. Ревая.

Переведена збірка на тому вічу дала квоту дол. 50, які переслано до Каси УККА, як дар для укр. нац. фонду.

З огляду на це, що в Честері не вдалося створити окремого репрезентативного Відділу УККА, наше товариство за згодою і апробатою Головної Управи УККА уповажнило фін. реф. п. О. Сарахмана збирати нац. даток. З радістю належить ствердити, що за час неповних 2-х місяців нашому збірщикові вдалося зібрати і вислати до УККА квоту понад 200 дол., не рахуючи тих сум, що деякі особи вислали прямо до каси УККА.

Зараз наше Товариство працює над створенням репрезентативного українського хору в Честер, як рівнож над уладженням театральних вистав. Справи переселенчі однак не перестають бути головною темою нарад на засіданнях Управи. На засіданні в дні 31. липня рішено спровадити з Европи 5 українських родин, тобто забезпечити їх мешканням і працею.

Належить теж згадати, що Управа Відділу відбуває періодично свої засідання кожного понеділка в домівці Т-ва, полагоджуючи при тому біжучі справи, зв'язані з прибуванням нових іміґрантів. Реф. суспільної опіки і праці вив'язується солідно зі свойого завдання, допомагаючи тим, що звертаються в підшуканні праці і мешкання. На сьогодні при нашому Відділі немає ані одної особи незанятої.

Володимир Сич,
вик. об. голови Т-ва.

ЇХАВ СТРІЛЕЦЬ НА ВІЙНОНЬКУ... Ловел Траска в Шикаґо, „кедь му прийшла карта нарукувать", прощається з тою, що плаче, „бо пакати мусит". В міжчасі чотироножний „Моґе" з нетерпінням тягне за штани, бо вони оба „рукують".

НЮ БРОНСВИК, Н. Дж.

Засудили українського іміґранта за неробство

У часописі „Дейлі Гом Нюз" з 28 липня була поміщена довга новинка про засуд Мирона Гусака, родом з України, а замешкалого в Ню Маркет, на 18 місяців примусових робіт. Суддя Клеменс Калтайсен з повітового суду домашніх відносин, взяв під увагу, що Гусак ставав уже перед судом 23 червня за те, що не давав утримання своїй жінці і двом малолітнім дітям. Суддя ще тоді напімнув підсудного, щоб він тримався свого джабу і не втікав з нього і під такою умовою не присудив йому кари. Перший раз Гусака відправили з роботи за те, що курив папіроску під час праці, а це було заборонене. Коли йому звертали увагу, щоб він не курив, він відповів цинічно: „Я не курю, то цигаретка курить". Потім він дістав роботу при стинанні трави на травнику в городі. Він покинув роботу, кажучи, що йому загарячо. Коли його привели поновно до суду, суддя призначив йому примусову роботу в поправчім домі впрадовж 18 місяців і засудив на депортацію. Гусак був рівнодушний на такий присуд. Газета пише, що це перший присуд на нового іміґранта-діпіста в повіті Мидлсекс.

А. М.

ПРОТЕСТАНТИ НАДІЮТЬСЯ ЗАБЛОКУВАТИ ЗВЯЗКИ З ВАТИКАНОМ.

Ню Йорк. — Керівники Федеральної Ради Церков, як провідна група протестантських релігійних організацій, каже, що президент мабуть ще не рішився вислати американського дипломатичного представника до Ватикану. Одначе вони не заперечують, що таке назначення може бути проголошене з огляду на те, що президент виявив такий намір на пресовій конференції перед тижнем. Труман сказав, що на випадок, коли буде назначений дипломатичний посол, він матиме цілковитий дипломатичний характер, а не особистий, як це було в минулому.

Настрій між сенаторами в цій справі не є однаковий. Вони признають, що дипломатичні звязки з Ватиканом є важливі, одначе рахуються з спротивом протестантів, які пригадують на американську засаду відокремлення церкви від держави. Одначе ухвала сенату дати позичку Еспанії під головством ген. Франка, вказує, як зміняються тепер настрої серед провідник осіб. Назагал сенатори не хочуть висловлювати своїх думок, як довго вони не мусять вирішувати справи.

САВДІ АРАБІЯ ДІСТАНЕ 15 МІЛЬЙОНІВ ПОЗИЧКИ.

Вашингтон. — Експортово-Імпортовий Банк признав Савді Арабії позичку у висоті $15,000,000. Негайно ця країна дістане $4,000,000 на будову пристані, летунського майдану і шляху від пристані до майдану. Кредит буде вжитий на заплату американського устаткування, який дістане Савді Арабія для цих цілей. Інші фонди підуть на засоби для здоровя, транпортації, електрифікації і рільництва.

ГАРИМАН ПОВЕРНУВСЯ З КОНФЕРЕНЦІЇ НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ.

Вашингтон. — Президент Труман зустрінув В. Аверела Гаримана після його повороту з конференції з ген. МакАртуром в Японії. Труман висловив своє вдовілля з вістей про МакАртура і його працю, одначе відмовився дати відповідь, чи сили ЗДА будуть вжиті на відбиття комуністичного китайського нападу на Формозу.

КУПЕР ОСТЕРІГАЄ ЕВРОПУ В СПРАВІ ОБОРОНИ

Лондон, 9. серпня. — Джан Шерман Купер, республіканський дорадник державного департаменту, що відбуває свою поїздку по Европі, остерігав сьогодні країни Атлантійського Пакту, що їхня оборонна підготовка, хоча поважно збільшена і поліпшена в останньому часі, все ще далеко невідповідна і невистачальна, щоби могти успішно протиставитися совєтській загрозі. Оцінюючи теперішнє положення, Купер висловив побоювання, що теперішні оборонні зусилля країн атлантійського Пакту можуть бути „замалі і запізні".

ЗНОВУ ВІДКЛАДАЮТЬ КІНЦЕВУ УХВАЛУ КОНВЕНЦІЇ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

Женева, 10. серпня. — Господарська і Соціяльна Рада Об'єднаних Націй рішила вчора переслати проєкт міжнародної конвенції для охорони людських прав щераз під наради Генеральної Асамблеї, заки вона візьметься надати їй кінцеву форму. Це знову забере багато часу, як проєкт зачне переходити через всі інстанції Генеральної Асамблеї.

Високопреподобному О. Ігуменові і О.О. Василіянам в Ню Йорку за поміч при влаштуванні та веденні пластового табору в Неровсбурґ

ДУЖЕ ЩИРУ ПОДЯКУ складає

Булава Коша Пластунок в Ню Йорку.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У фейлетоні „Війна і ми" („Свобода, ч. 177) має бути: „Хто, на нашому місці, не ждав би, щоб **Марс** смертію смерть поправ, а нам дарував живот вільний..."

В дописі з Лорейну („Свобода"), ч. 178), вірш Я. Купчинського починається: **„Чудова** моя Украйо далека".

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ТАРЗАН, ч. 2406. Драма в джунглях.

Хвилину пізніше Діяна впала омліла в рамена Ренда, повторяючи тихо: „Дикий чоловік! Дикий чоловік".

Коли Ренді Чендлер ніс її лагідно до берега...

...Великий Луї, завваживши, що її крики замовкли, сумно говорив самий до себе: „Дякувати львові, менше одного ворога".

Тарзана здивувала інвазія з повітря в його царство й тому він рішився розвязати цю загадку.